

turligvis, om han ikke af sin Direktør er bleven gjort opmærksom paa, at det haster med Afgørelsen, og at det er af største Betydning, at denne Sag bliver ordnet. Hvorfor tøver den højtærede Forsvarsminister med at træffe Afgørelse i saa Henseende?

Den højtærede Minister har sagt, at han loyalt vil gennemføre de vedtagne Forsvarslove. Jeg maa sige, at jeg ved, at i Hæren ere ikke alle overbeviste om, at denne Loyalitet er fuldt oprigtigt ment, for hvis den højtærede Forsvarsminister staa ved sit Ord, at han vil pleje og udvikle Hæren, maa det være ham magtpaaliggende nu at vise det i Gerningen. Den bedste Maade, hvorpaa den højtærede Forsvarsminister kan vise det i Gerning, er at sørge for, at Mobiliserings- og Garnisons-spørgsmaalet kommer i Orden. Er den højtærede Forsvarsminister ikke mange Gange meget indtrængende bleven gjort opmærksom paa dette Forhold af sine højtstaaende Embedsmænd? Hvorfor vil den højtærede Forsvarsminister ikke tage Bestemmelse i saa Henseende? Jeg tror, at det er, fordi han ikke loyalt vil gennemføre de Forsvarslove, som det er hans Pligt at gennemføre. Det er imidlertid neppe saa meget Ministeren som de stærkere Kræfter, der staa bagved ham, som forhindre, at disse Forsvarslove komme til Udførelse. Det er af det ærede Medlem fra Æbeltoft blevet omtalt, at Enigheden i Ministeriet om Forsvarsspørgsmaalet i Virkeligheden ikke havde meget at betyde. Det ærede Medlem paaviste adskillige Eksempler i saa Henseende, men Forsvarsministeren benægtede at have sagt noget, som det ærede Medlem fra Æbeltoft paastod, han havde sagt. Hvad der staa i Rigsdagstidende, er i alt Fald in confesso, og det er in confesso, at Forsvarsministeren har sagt, at Hæren er et Gode, en Nødvendighed, som skal plejes og udvikles som enhver anden Statsinstitution.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft kom ogsaa med nogle Eksempler paa, hvad Indenrigsministeren havde sagt. Gennemgaa vi nu Indenrigsministerens Udtalelser i de sidste to Aar — jeg har her et Par tykke Værker, der hedde „Det ny Aarhundrede“, — viser det sig, at der vistnok ikke er et eneste Hæfte, knap nok en eneste Side, af hvad den højtærede Indenrigsminister har skrevet, hvor han ikke udtaler sig paa den mest forsvarsnihilistiske Maade, saa yderliggaaende i forsvarsnihilistisk Retning som vel tænkeligt. Naar den højtærede Forsvarsminister siger, at vi skulle for-

svare os, vi have en Forsvarspligt, svarer den højtærede Indenrigsminister i sin Bog: „Vi have ingen Forsvarspligt, ethvert Forsvar af Danmark er umuligt“. Naar den højtærede Forsvarsminister siger, som jeg sagde før: „Hæren er et Gode o. s. v.“, svarer Indenrigsministeren: „Saa haabløs er Danmarks militære Stilling, at der skal en sjælden Uklarhed, en sjælden Selvskuffelse til for at tro, at Danmarks militære Anstrengelser, dets Hær og Flaade nytter det allerringeste“. Og naar Forsvarsministeren siger: „Danmark skal have en væbnet Krigsmagt“, siger Indenrigsministeren: „Hvis Danmark overhovedet er krigsvæbnet, ville vore Forsikringer om Neutralitet slet ikke kunne tros“. Jeg skal ikke komme videre ind paa disse Eksempler, der kunde nævnes i Tusindvis af Indenrigsministerens forsvarsnihilistiske Udtalelser. Jeg vil kun henvise til, at den højtærede Forsvarsminister siger, at der er fuldstændig Enighed mellem ham og de øvrige Medlemmer af Ministeriet, idet han siger: Det, vi ere enige om, er, at Regeringen og hele Partiet staa fast paa dette Program: Nedlæggelsen af Københavns Befæstning og Nedsættelse af Militærudgifterne.

Ja, det vide vi, de ere enige om, men det er ikke alt, den højtærede Forsvarsminister vil nemlig have en Hær og en Flaade, som han vil pleje og udvikle og benytte til Forsvar for vort Lands Frihed og Selvstændighed. Men hvad ville hans Kolleger i Ministeriet? Jeg hentyder særlig til Konseilspræsidenten og Indenrigsministeren, som sidste Aar afgav Betænkning over Forsvarslovene. De skrev i Betænkningen: „Danmark har ingen Krigspligt, vi skulle holde en væbnet Styrke beregnet paa at afbøde“ — ikke paa at forhindre noget eller slaas, men afbøde, hvilket man for øvrigt plejer at gøre med Albuerne — „den Slags mindre Neutralitetskrænkelser af tilfældig Karakter, overfor hvilke der er Brug for Politiforanstaltninger, ikke for egentlig Kamp“. Altsaa, den højtærede Forsvarsminister vil have, at vi skulle kæmpe, at Hæren og Flaaden skulle kæmpe for at forsvare vor Frihed og Selvstændighed, Indenrigsministeren og Konseilspræsidenten ville nok have en væbnet Magt, men det er noget gaadefuldt, hvorledes denne Magt skal være, og hvad Vaaben der skal kræves. Til Politiforanstaltninger er det vel nok, at den bliver væbnet med Stave ligesom Politiet. Den maa ikke benyttes til egentlig Kamp. Jeg kender nu ikke Forskel paa „egentlig Kamp“